

The image features two long, light-colored bones, possibly femurs, crossed in an 'X' shape. They are set against a dark, reddish-brown background with a cracked, textured appearance, resembling dried mud or old stone. The lighting is dramatic, casting shadows and highlighting the texture of the bones and the surface.

SBĚRATEL KOSTÍ

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEEVER

SBĚRATEL
KOSTÍ

2011

Copyright © 1997 by Jeffery Deaver
Translation © 1998 by Jiří Kobělka and Michal Švejda
Cover design © 1998 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani elektronicky reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BONE COLLECTOR,
vydaného nakladatelstvím Hodder and Stoughton, London, 1997,
přeložili Jiří Kobělka a Michal Švejda
Odpovědná redaktorka: Šárka Ševčíková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Návrh a grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v dubnu 2011

ISBN 80-7303-626-3

*Pro všechny členy mé rodiny:
Dee, Dannyho, Julii, Ethel a Nelsona...*

Jablka nepadají daleko od stromu.

A také pro Dianu.

Část první

NA JEDEN DEN KRÁLEM

*Přítomnost je v New Yorku tak silná,
že minulost je ztracená.*

John Jay Chapman

1

Chtěla jenom spát.

Letadlo přistálo s dvouhodinovým zpožděním a čekání na zavazadla bylo úplný maraton. A ke všemu to ještě zpackala taxi-slужba: limuzína, která na ně měla čekat, odjela už před hodinou. A tak teď čekali na obyčejný taxík.

Tammie Jean Colfaxová stála ve frontě zákazníků a štíhlé tělo měla poněkud nakloněné kvůli váze laptopu, který držela v ruce. John mumlal cosi o výši úroků a nových směrech restrukturalizace dohody, ale ona v tenhle páteční večer dokázala myslet jen na jedno: jak ze sebe shodí propocené šaty a padne do postele.

Pohled na téměř nekonečný proud žlutých newyorských taxíků jí připomínal hemžení drobného hmyzu. Po zádech jí přeběhl mráz, když se jí vybavily vzpomínky z dětství: jak s bratrem našla zabitého jezevce s vyhrzlými vnitřnostmi plnými kroutících se larev nebo jak bratr rozkopl mraveniště a ona zděšeně zírala na vlhký chomáč odporně se kroutících tělíček.

Ozvalo se zakvílení pneumatik a Tammie Jean Colfaxová vykročila kupředu, aby nastoupila do přistaveného taxíku.

Řidič otevřel kufr, ale zůstal sedět ve voze. Zavazadla si museli naložit sami, což Johna notně dopálilo. Většinou ho totiž lidé ochotně obskakovali sami. Tammie Jean se tvářila neutrálně – stála si nemohla úplně zvyknout na to, že má svého vlastního sekretáře, který pro ni píše dopisy a zakládá je do fasciklů. Hodila brašnu dovnitř, zabouchla kufr a nastoupila.

John vlezl do taxíku hned za ní. Práskl dveřmi a otíral si buclatou tvář a plešatějící temeno, jako by ho ukládání zavazadel bůhvíjak vyčerpalo.

„Nejprve pojedete na Východní Dvaasedmdesátou,“ zabručel přes přepážku.

„A pak na Upper West Side,“ dodala Tammie. Plexisklo mezi nimi a řidičem bylo neuvěřitelně poškrábané, takže sotva rozeznávala šoferovu tvář.

Taxík vyrazil od chodníku a zakrátko se už hnal po dálnici směrem na Manhattan.

„Podívej,“ ozval se John, „proto je všude tolik lidí.“

Ukazoval na billboard, vítající delegáty mírové konference OSN, která začínala v pondělí. Do města mělo přijet deset tisíc návštěvníků. Tammie pohlédla na plakát, ze kterého na ni mávali usměvaví černoši, běloši i Asiaté. Tohle umělecké dílo se však moc nepovedlo. Barvy i proporce byly přitaženy za vlasy a všechny tváře působily až nezdravě bledě.

„Vypadají jak mrtvoly,“ zamumlala.

Hnali se širokou dálnicí v záři podivně nažloutlých světel. Minuli starou námořní základnu a brooklynské přístaviště.

John se konečně odmlčel, vytáhl kalkulačku a začal do ní ládovat jakási čísla. Tammie Jean se usadila na sedadle a sledovala scenérii za oknem. Sluncem rozpálené chodníky pomalu chladly a lidé posedávající na verandách domů kolem cesty se tvářili mrzutě – vedro jako by je napůl omámilo.

Také uvnitř vozu bylo šílené dusno. Tammie stiskla knoflík, aby stáhla okénko. Ani ji nepřekvapilo, že spouštěcí mechanismus nefunguje. Natáhla se přes Johna, ale druhé okénko bylo rovněž pokažené. V tom okamžiku si všimla, že na dveřích taxíku scházejí zámky.

A taky kliky.

Přejela rukou po dveřích a ucítila chladný kov páčky. Někdo jako by kliku odřízl pilkou.

„Co je?“ zeptal se John.

„Koukni na ty dveře... Jak je otevřeme?“

John se právě chystal obě strany zkontrolovat, když projeli kolem odbočky do tunelu vedoucího do středu města.

„Hej!“ zabušil na plexisklo. „Přejel jste odbočku! Kam to jedete?“

„Možná to chce vzít přes Queensboro,“ podotkla Tammie. Znamenalo by to sice zajíždku, ale vyhnuli by se poplatku za tunel. Naklonila se a prstýnkem zaklepała na přepážku.

„Jedete přes most?“

Řidič ji ignoroval.

„Haló!“

O chvíli později minuli i odbočku na Queensboro.

„Sakra,“ ulevil si John. „Kam nás to veze? Do Harlemu. Určitě nás veze do Harlemu.“

Tammie pohlédla z okna. Vedle nich jel automobil a pomalu je předjížděl. Zabušila silně na okno.

„Pomoc!“ vykřikla. „Prosím...“

Řidič vedlejšího vozu na ni pohlédl, pak ještě jednou a zamračil se. Zpomalil a zařadil se za ně. V tu chvíli sebou taxík cukl, zmizel na výjezdové rampě do Queens, vjel do opuštěné ulice a řítit se pustou průmyslovou čtvrtí. Na tachometru měl dobrou stovku.

„Co to děláte?“

Tammie opět začala bušit do plexiskla. „Zpomalte! Kam to...?“

„Bože můj, to snad ne,“ zasípal John. „Koukni na něj.“

Muž za volantem si nasazoval kuklu.

„Co po nás chcete?“ křičela Tammie.

„Peníze?“ přizvukoval John. „Dáme vám, oč si řeknete!“

Vpředu bylo ticho.

Tammie popadla laptop a udeřila do okna. Sklo vydrželo, ale řidič se při ráně vyděsil. Taxík divoce poskočil a téměř se oťel o cihlovou zeď budovy, kolem které právě projížděli.

„Kolik peněz chcete? Dáme vám spoustu prachů!“ drmolil John a slzy mu stékaly po otylých tvářích.

Tammie znovu vši silou udeřila do skla. Tabule se otrásla, ale zůstala neporušená.

A znovu. Kufřík přenosného počítače tentokrát nevydržel a počítač z něj vypadl na zem.

„Sakra...“

Taxík se smykem zastavil na konci neosvětlené slepé uličky.

Řidič vystoupil a v ruce svíral malou pistoli.

„Prosím, ne,“ naříkala Tammie.

Řidič přešel k zadní části vozu, naklonil se a zblízka na oba zíral přes zašpiněné sklo. Stál tam docela dlouho, zatímco jeho pasažéři se tlačili u protějších dveří.

Náhle se ozvala rána. Tammie sebou trhla a John vydal krátký skřek.

Kdesi v dálce za řidičem se nebe zaplnilo barevnou kyticí blikajících světél. Ozvaly se další rány a svištění. Řidič se otočil a pozoroval, jak nad městem roztahuje nohy obrovský ohnivý pavouk.

Ohňostroj, uvědomila si Tammie. Četla o tom přece v *Timesech*. Uvítací dar starosty a generálního tajemníka OSN delegátům konference v největším městě světa.

Muž v masce se k nim opět otočil. S hlučným cvaknutím zatáhl za kliku a pomalu otevřel dveře.

Telefonát byl anonymní. Jako obvykle.

Nedalo se tedy zpětně ověřit, *který prázdný pozemek měl volající na mysli. Centrála pouze předala zprávu: Mluvil o Sedmatřicáté poblíž Jedenácté. To je všechno.*

Anonymové přece nikdy nepodávají podrobné údaje o místě činu nebo nálezu.

Bylo teprve devět hodin ráno, ale Amélie Sachsová už byla celá propocená. Postupovala vysokou travou a stále nic neviděla. Sklonila hlavu k mikrofonu přicvaknutému na modré bluze uniformy.

„Hlídka 5885. Nemůžu nic najít, centrálo. Nemáte něco bližšího?“

I přes škvrcení zaslechla: „Moc toho není, 5885. Ale něco přece... ten anonym *doufal*, že oběť je mrtvá. Příjem.“

„Opakujte, centrálo.“

„Anonym *doufal*, že oběť je mrtvá. Prý kvůli ní samotné. Příjem.“

„Rozumím.“

Doufal, že oběť je mrtvá?

Sachsová postupovala dál a prohledávala další prázdný pozemek. Nic.

Měla chuť se na to vykašlat. Kolena ji bolela a celé tělo ji v tomhle příšerném srpnovém vedru pálilo jako čert. Nejradši by vypadla někam na pláž a lila do sebe ledový čaj. Přitom by stačilo nahlásit centrále 10-90, šifru pro sdělení „zpráva nepodložená“, a vrátit se do kanceláře. Tam by si klidně mohla pomalu vyklízet skříňku a připravovat se na pondělní přesun do nového působiště.

Tohle však vypustit nemůže. Musí pokračovat, jít po rozpáleném chodníku, protáhnout se mezerou mezi dvěma opuštěnými budovami a přesunout se k dalšímu zaplevelenému pozemku.

Posunula si na hlavě klobouček, který zakrýval její husté rezavé vlasy. Další dávka potu jí zalila čelo.

Tohle jsou mé poslední dvě hodiny ve službě pochůzkářky, pomyslela si. To už nějak přežiju.

Popošla do hustého křoví a v tu chvíli poprvé pocítila jakýsi neklid.

Někdo ji sleduje.

Uschlé rostliny šustily v horkém větru a jejich zvuk se sléval s hlukem provozu v Lincolnově tunelu. Sachsovou napadlo totéž, co většinu pochůzkářů před ní: tohle město je tak zatraceně hlučné, že se za ní může objevit kdokoliv s nožem v ruce a ona si toho ani nevšimne.

Třeba jí právě mívá na záda...

Bleskově se otočila.

Nikde nic; jen suché listí a rezavé kusy železa.

Vylezla na hromadu kamení a zkroutila se bolestí. V jedenatřiceti letech – v pouhých jedenatřiceti, dodala by matka – už Amélie Sachsová trpěla artritidou. Zdédila ji po dědečkovi – stejně jako po matce štíhlou postavu a po otci pěkný vzhled a povolání.

Když se prodírala vysokou clonou suchého křoví, pocítila další nával bolesti. Měla štěstí, protože se zarazila pouhý krok před deset metrů hlubokým srázem.

Hleděla do zejícího kaňonu vydlážděného po stranách kameny. Tudy, přes West Side, vedla železniční trať Amtraku, spojující město se severem státu New York.

Přimhouřenýma očima pátrávě prohlížela široké šterkové lože, jehož středem se táhly dva páry kolejí. A nedaleko od nich...

Co to je?

Hromádka šterku, z jejíhož středu ční... není to nějaká větev?

Ne, vypadá to...

Ach, Bože...

Zachvěla se. Cítila, jak se jí zvedá žaludek a po těle jí naskakuje husí kůže. Pak ji zalilo horko. S vypětím všech sil se jí podařilo umlčet slabý vnitřní hlas, který ji nabádal, aby se otočila a tvářila se, že nic nezahlédla.

Anonym doufal, že oběť je mrtvá. Prý kvůli ní samotné.

Amélie se rozběhla k nedalekému mostu nad tratí. Byl k němu připevněn žebřík spojující kolejiště se silnicí. Už se ho chytla, ale dokázala se včas zarazit. K čertu! Právě tudy přece mohl pachatel opustit místo činu. Kdyby se teď něčeho dotkla, může setřít veškeré otisky, které zde dotyčný možná zanechal. Marná sláva, musí zvolit komplikovanější cestu. Několikrát se zhluboka nadechla ve snaze utlumit bolest v kloubech a teprve pak začala slézat po balvanech dolů. Při tom si znovu ušpinila služební boty, nablýskané do stříbrného lesku a připravené na první den v nové práci. Těsně nad zemí seskočila a pospíchala k záhadné mohyle.

„Proboha...“

Ze země nevyčnívala větev, ale lidská ruka. Možná je tam zakopaná jen paže, možná je celá oběť pohřbená vertikálně – bylo vidět pouze předloktí, zápěstí, dlaň a prsty. Amélie nevěřícně zírala na prsteníček – všechno maso z něj bylo serváno a dámský prsten s diamantem se třpytil na krvavé holé kosti.

Amélie Sachsová padla na kolena a začala hrabat jako pes.

Zemina létala sem a tam, jak se policistka horečně snažila potvrdit svou domněnku. Pohlédla na křečovitě roztažené prsty a náhle si uvědomila, že oběť v okamžiku pohřbení musela žít.

A možná žije ještě teď.

Amélie se pořežala o střep láhve. Vtom však objevila vlasy a pod nimi sinálé lidské čelo s nepřírozenou šedomodrou barvou způsobenou nedostatkem kyslíku. Hrabala dál, až spatřila prázdný pohled a ústa zkroucená v hrůzné grimase při pokusu dostat se v posledních vteřinách života nad dusivou zeminu.

Díky prstenu si Sachsová zprvu myslela, že obětí je žena. Byl jí však jakýsi obézní muž zhruba okolo padesátky. Jeho tělo nejevilo žádné známky života.

Sachsová ustoupila a nemohla od hrůzného nálezu odtrhnout oči. Téměř zakopla o koleje. Celou minutu nedokázala myslet na nic jiného, než že ten člověk zemřel neuvěřitelně hrůzným způsobem.

Pak si ale řekla: Seber se, holka. Dostala ses na místo kriminálního činu a jsi tady sama.

Však víš dobře, co dělat.

ZOZO

Z jako Zatčení pachatele, je-li na místě činu.

O jako Ohledání místa činu.

Z jako Zajištění materiálních důkazů a podezřelých.

O jako...

Co znamená to druhé O?

Sklonila opět hlavu k mikrofonu. „Hlídka 5885 centrále. Hlásím 10-29 u železniční tratě na Sedmatřicáté a Jedenácté. Potřebuju kriminálku, někoho z laborky a doktora. Příjem.“

„Rozumím, 5885. Pachatel zajištěn?“

„Nikdo tu není.“

„Rozumím.“

Sachsová zírala na prst bez masa, na prsten, na oči a na ten zděšený výraz ve tváři... Příšerná grimasa! Hrůzou se otřásla. Na letním táboře u řeky klidně plavala mezi hady a nedělalo jí problémy skočit na laně ze třicet metrů vysokého mostu. Ale při představě, že by se nemohla hýbat... že by se dostala do pasti..., se jí okamžitě zmocnila panika, jako by ji zásahl elektrický proud. Také proto vždycky chodila velmi rychle – a za volantem se pohybovala téměř rychlostí světla.

Když se hýbeš, nemohou tě chytit...

Zaslechla nějaký zvuk a bleskově otočila hlavu.

Rachot se přibližoval.

Kolem kolejí poletovaly cáry papíru a malé větrné víry zvedaly prach jako vzteklí duchové.

A pak se ozvalo táhlé zavytí...

Stosedmdesáticentimetrová policistka stála tvář v tvář osmdesátitunové lokomotivě společnosti Amtrak – červenobílomodrá hora oceli se blížila dvacetikilometrovou rychlostí.

„Stát!“ vykřikla.

Strojvedoucí ji ignoroval.

Sachsová se postavila doprostřed kolejí, rozpažila ruce a začala divoce mávat. Ozval se pískot brzd a lokomotiva pomalu zastavila. Strojvedoucí vystrčil hlavu z kabiny.

„Tudy nemůžete,“ oznámila mu Amélie.

Chtěl vědět proč. Na řízení tak obrovského vlaku jí připadal příliš mladý.

„Nacházíte se na místě kriminálního činu. Vypněte motor, prosím.“

„Já tady nic kriminálního nevidím, *dámo*.“

Sachsová ho však už neposlouchala. Dívala se nahoru, na mezeru v zábradlí mostu.

Tudy by se dalo protáhnout mrtvé tělo, aniž by ho kdokoliv spatřil – stačilo zaparkovat na Jedenácté a dovléct oběť úzkou uličkou ke srážu. Na Sedmatřicáté, která ji křižovala, by vraha mohl zahlédnout oknem kdokoliv z mnoha obyvatel téhle části města.

„Nechte ten vlak stát tady, pane.“

„To nemůžu.“

„Vypněte motor, prosím.“

„U těchto lokomotiv se motor nevypíná, běží pořád.“

„Tak zavolejte dispečerovi. Nebo někomu jinému. Musí zastavit i vlaky směřující na jih.“

„To taky nemůžu.“

„Poslechněte mě. Zapsala jsem si číslo vašeho vozidla.“

„Vozidla??“

„Radím vám, abyste mě okamžitě poslechl,“ vyštěkla Sachsová.

„A co uděláte, když vás neposlechnu, *dámo*? Dáte mi pokutu?“ V tu chvíli už ale Amélie Sachsová znovu šplhala nahoru po kamenném srážu. Klouby se opět ozývaly, na rtech cítila prach a vlastní pot. Proběhla uličkou a zastavila se až na chodníku Jedenácté avenue. Rozhlédla se kolem sebe. V Javits centru to přímo

vřelo; davy návštěvníků se mísily s týmy novinářů. Obrovský transparent hlásal: *Vítáme delegáty OSN!* Brzy ráno ovšem tahle ulice určitě zela prázdnotou, takže pachatel mohl svůj záměr vcelku snadno uskutečnit. Sachsová vstoupila doprostřed Jedenácté avenue, šestiproudového bulváru ucpaného pomalu se pohybující šňůrou aut.

Jde se na to.

Zvedla ruku a na místě zastavila kolonu aut směřujících na sever. Několik řidičů se pokusilo z kolony vycouvat, a tak bylo třeba vydat dvě pokuty. Nakonec Amélie postavila do středu ulice několik odpadkových košů – posloužily jako barikáda, aby spořádaní občané za volanty aut *museli* splnit svou občanskou povinnost.

Náhle si Sachsová vzpomněla na poslední pravidlo hlídkové směrnice ZOZO.

O jako Ochrana místa činu.

Hlasité zvuky klaksonů se mísily se vzteklými výkřiky řidičů. O chvíli později se do vřavy téhle obří manhattanské tepny konečně ozvaly zvuky sirén.

Během čtyřiceti minut zaplnili uniformovaní policisté a detektivové celou ulici. Sachsová se dozvěděla, že obětí byl jeden ze dvou pasažérů, kteří v noci přistáli na letišti J. F. Kennedyho, nasedli do taxíku a odjeli do města. Domů se však už nedostali.

„Je tady štáb CNN,“ zašeptal jí do ucha jeden uniformovaný strážník.

A tak jí ani nepřekvapilo, když zahlédla Vince Perettiho, šéfa Centrální vyšetřovací divize, který velel celému týmu na místě činu. Právě vylezl na kopec nad kolejemi a oprašoval si svůj drahý oblek.

K jejímu překvapení si jí nejen všiml, ale dokonce jí mávl rukou na pozdrav a vyloudil na tváři chabý úsměv. Došlo jí, že to má být výraz vděčnosti za její téměř horolezecký kousek. Za to, že nesmazala otisky z žebříku. Poslední den ve službě se dostane na výsluní slávy.

Peretti ji ovšem zpražil pohledem. „Předpokládám, že nejste žádný nováček, policistko.“

„Ne, pane.“

Přísně vzato mluvila pravdu, přestože u policie sloužila teprve tři roky, zatímco kolegové v jejím věku už měli za sebou devět či deset let. Sachsová se totiž několik let před vstupem na akademii jen tak poflakovala.

„Tak proč jste uzavřela Jedenáctou? Co jste tím sledovala?“

Pohlédla na bulvár, stále zatarasený odpadkovými koši. Na houkání si už zvykla, ale až teď si uvědomila jeho hlasitost i neuvěřitelnou frontu aut, táhnoucí se několik mil dozadu.

„Jako první důstojník na místě činu se musím držet směrnic, pane. Zatknout pachatele, ohledat místo činu, zajistit...“

„Já znám ZOZO dobře! To jste uzavřela celou avenue, abyste ochránila místo kriminálního činu?“

„Ano, pane. Na spojovací ulici totiž pachatel zaparkovat nemohl – všimli by si ho tady v těch oknech. Vidíte? Musel zaparkovat na Jedenácté.“

„Tak to se pletete. Na *téhle* straně kolejí totiž nenechal žádné otisky. Ty byly jen na tom žebříku, který vede na Sedmatřicátou.“

„Sedmatřicátou jsem uzavřela taky.“

„To je právě to. Žádnou jinou ulici jste uzavírat neměla. A co ten vlak?“ pokračoval Peretti. „Proč jste ho zastavila?“

„Projížděl místem činu, pane. Myslela jsem, že by mohl poškodit stopy nebo důkazní materiál. Nebo něco jiného.“

„Co jiného?“

„Nevyjádřila jsem se přesně, pane. Myslela jsem...“

„A co letiště Newark?“

„Co je s ním?“ Sachsová se rozhlédla kolem a očima hledala pomoc. Poblíž stáli policisté, ale ti měli svou práci a rozhovoru si nevšíмали.

„Proč jste ho taky neuzavřela?“

No prima. Bude přednáška. Amélie sevřela rty po vzoru Julie Robertsové a upjatě, ale rozumně řekla: „Dle mého odhadu se zdálo pravděpodobné, pane, že...“

„Jistě, ale dálnice na New Jersey je taky dost pravděpodobná. A taky výpadovka na Long Island. A dálnice I-70 až někam do St. Louis. To všechno jsou dost pravděpodobné únikové cesty.“

Sachsová sklonila hlavu a pohlédla Perettimu do očí. Oba byli stejně vysokí, ale on měl vyšší podpatky.

„Už mi volali z kanceláře generálního tajemníka OSN – chtěli vědět, kdo jim uzavřením celé West Side narušil časový rozvrh konference. Koleje vedou dobrých dvacet metrů od oběti a uzavřený bulvár je o sto metrů dál a navíc o deset metrů výš. Mám dojem, že ani hurikán Eva nenadělal v severním koridoru společnosti Amtrak takový bordel jako vy.“

„Opravdu jsem měla dojem...“

Peretti se usmál. Amélie byla velmi atraktivní – součástí jejího „poflakování“ před vstupem na policejní akademii byla i práce pro módní agenturu Chantelle se sídlem na Madison avenue. Snad proto se Peretti rozhodl jí odpustit.

„Poslyšte, Sachsová,“ začal a mrkl na štítek se jménem na její hrudi stažené neprůstřelnou vestou, „pamatujte si: práce na místě kriminálního činu je vždy otázkou kompromisu mezi přáním a možnostmi. Oblíčit po každém zločinu střed města kordonem policajtů a zadržet při tom tři miliony lidí by bylo určitě prima. Něco takového ovšem dost dobře nejde. Propříště na to myslete.“

„Víte, pane,“ odvětila příkře, „já od sboru odcházím. Poslední služba mi končí dnes v poledne.“

Peretti kývl hlavou a povzbudivě se usmál. „Jinými slovy už mám toho poučování nechat, co? Takže zastavit vlak a uzavřít ulici bylo *vaše* rozhodnutí?“

„Ano, pane,“ řekla kousavě. „Přesně tak.“

Dlouhými tahy pera si to poznamenal do černého bloku.

Ach, Bože...

„A teď odstraňte ty odpadkové koše. Než se ulice uvolní, budete řídit dopravu. Slyšela jste?“

Bez vyjádření souhlasu či nesouhlasu vešla na Jedenáctou avenue a pomalu z ní začala uklízet nádoby na odpadky. Žádný z řidičů projíždějících okolo si na její účet neodpustil uštěpačnou poznámku. Pohlédla na hodinky.

Ještě hodinu.

To přežiju.